

най-сетне Иванъ Крачолътъ се съгласи да приеме тая честъ. Много спомогна и приятелътъ му Петко, който, като разбра, че, вмѣсто нѣкого отъ тѣхъ, ще избератъ другъ, който може и зло да докара на селото, обеща да му помага.

Първитѣ месеци всичко вървѣше добре. Заповѣдъ за нѣщо ли ще трѣбва да се издаде, Иванъ ще се допита до Петка. Писмо ли ще трѣбва да се прати до началника или до управителя, ще му го прочете. И селскитѣ работи трѣгнаха като никога добре.

— Е, тъй е то, — думаха селянитѣ отъ другитѣ села на нашитѣ селяни — като ви управляватъ двамина кмета...

Тия думи стигнаха и до ушитѣ на Ивана. Отпърво той се радваше на тѣхъ, но отпосле тѣ почнаха да му досаждатъ. И една страшна мисль зачопли въ ума му: „Двамина кмета... Че какъ тъй двамина?... Нима азъ самъ не можехъ да направя всичкото?“...

Петко забеляза тая промѣна у приятеля си и се оттегли настрана. Иванъ това и чакаше. Полека-лека тѣ не само почнаха да не се допитватъ за едно, за друго, но и да се избѣгватъ. И взе да върва Иванъ, че, щомъ е кметъ, той всичко може и всичко знае. Мжчно бѣше на Петка, като гледаше, какъ приятелътъ му забърква все повече и себе си, и селскитѣ работи, но нѣмаше, какъ да му помогне. Иванъ почна не само да не го поздравлява, но и да не приема поздрава му. Дигна се на голѣмо. На широко почна и да живѣе. Зеръ, кметъ е, все съ видни хора има работа. Трѣбва като тѣхъ да се държи и той.

Днесъ тъй, утре тъй, Иванъ си зарѣза нивитѣ. Паритѣ почнаха да не му стигатъ и той бръкна въ общинската каса. Но чуждата пара се лесно харчи и касата скоро се изпразни. Разбра се всичко и пратиха ревизоръ. Ивана прогониха отъ кметството, а половината отъ имота му отиде да покрие изхарченитѣ общински суми. И първиятъ човѣкъ въ село стана последенъ, готовъ да падне на молба предъ всѣкиго. Селянитѣ го гледаха съжалително и си думаха:

— Не се дигай на голѣмо, да не паднешъ на колено.